

УДК 336.73

Поліщук Євгенія Анатоліївна, докторант,
канд. екон. наук, доц.,
доцент кафедри банківських інвестицій
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
(03680, Україна, Київ, проспект Перемоги, 54/1)
E-mail: yivga_83@ukr.net

ХАРАКТЕРИСТИКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НЕБАНКІВСЬКИХ ФІНАНСОВИХ УСТАНОВ

АНОТАЦІЯ. Стаття написана з метою узагальнення характеристики інвестиційної діяльності небанківських фінансових установ. Охарактеризовано її економічну природу, досліджено види, визначено обмеження, а також виокремлено способи опосередкованого фінансування інвестиційної діяльності небанківських фінансових установ, виокремлено етапи прийняття інвестиційних рішень.

Стаття хоч і носить здебільшого теоретичний характер, втім результати дослідження, що в ній викладено, цілком можливо застосовувати під час прийняття інвестиційних рішень з огляду обмеження інвестиційної діяльності, підвищення їх ефективності за рахунок аутосорсінеу. Виокремлені принципи інвестиційної діяльності небанківських фінансових установ дозволять інвестиційному менеджеру не тільки обрати потрібний проект, але й обрати ефективну стратегію інвестиційної діяльності. У разі її дотримання у своїй сукупності механізми інвестування капіталу небанківських фінансових установ зможуть забезпечити належний рівень фінансування реального сектора економіки, що приведе до її зростання. А значить, і добробуту, і рівня соціальної захищеності.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: небанківські фінансові установи, банки, інвестиційний процес.

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Економічний розвиток України стримується хронічним дефіцитом інвестиційних ресурсів. У розвинутих країнах основними їх постачальниками є фінансові посередники, які, виконуючи функцію постачання заощаджень на фінансовий ринок, виступають у ролі інституційного інвестора. Інвестиційна діяльність небанківських фінансових установ (далі — НБФУ), які функціонують в Україні, нині слабо розвинута. А деякі з них, взагалі уникають інвестування. Тому економіка України відчуває серйозні проблеми, які пов'язані з недофінансуванням господарських процесів.

Наразі існує проблема активізації інвестиційної діяльності, а також зростання інвестиційного потенціалу НБФУ. Головне за-

вдання діяльності НБФУ, як і банків, полягає в забезпеченні руху фінансових ресурсів від кредиторів до позичальників та їх трансформації в часі та просторі в інші види з метою ефективного перерозподілу та спрямування на розвиток економіки. Для реалізації зазначеного завдання небанківські фінансові інститути, зазвичай, використовують відмінні від банків механізми нагромадження та переміщення коштів. На жаль, на сьогодні вони недостатньо відпрацьовані, тому вони не мають потрібного ефекту.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Діяльність фінансового посередництва, зокрема, інвестиційну, досліджували такі вчені, як Винник О.І., Ільченко-Сюйва Л.В., Майорова Т.В., Онікієнко С.В., Орехова К.В., Паєнтко Т.В., Сороківська М.В., Тридід О.М., Тулубяк В.С., Черкасова С.В. та інші.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується стаття. Втім, лишаються невирішеними проблеми як теоретичного, так і практичного характеру інвестиційної діяльності НБФУ, зокрема, майже відсутні наукові праці, де було узагальнено параметри інвестиційної діяльності НБФУ.

Формулювання мети і завдання дослідження. З огляду на необхідність поглиблення теоретичних засад інвестиційної діяльності за мету статті було поставлено охарактеризувати інвестиційну діяльність небанківських фінансових установ. Відповідно до мети було визначено такі завдання: дослідити економічну природу інвестиційної діяльності НБФУ, її види, механізми, обмеження, схеми передачі капіталу фінансовим посередникам.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Наявність діалектичності у взаємозв'язку між категоріями «фінанси» і «інвестиції» дає нам змогу виділити інвестиційну діяльність в окрему категорію, а не намагатися описати інвестиції, використовуючи понятійний апарат інших напрямків економічної науки (мікроекономіки, макроекономіки, економічної теорії, політекономії, фінансів тощо) або законодавства. Тож, як вважає С.В. Онікієнко, інвестиційна діяльність є унікальним самостійним видом діяльності, якому притаманний індивідуальний набір ознак: ціль — максимізація багатства, засоби — активи, результат — максимізація можливостей споживання, процес — сукупність послідовних дій інвестора, що здійснює управління економічною системою, та відповідно поведінки об'єкта управління, що забезпечує максимізацію вартості активів [1, с. 62—63].

О.І. Винник зазначає, що інвестиційна діяльність, що здійснюється на професійних **засадах** у небанківському фінансовому секторі, може бути визначена як:

1) один із основних видів діяльності (інститути спільного інвестування);

2) допоміжна до основної чи обслуговуюча основну діяльність (**страхові** компанії, пенсійні фонди, кредитні спілки, інші фінансові компанії) [2, с. 184].

Неординарним є погляд Т.В. Паєнтко, який розглядає діяльність НБФУ крізь призму оподаткування. Цей науковець окремо розділяє джерела формування фінансових ресурсів і доходів небанківських фінансових посередників, що, взагалі-то, й правильно. Оскільки під час оподаткування важливим є розмір доходу НБФІ.

Таблиця 1

**ДЖЕРЕЛА ФОРМУВАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ
І ДОХОДІВ НЕБАНКІВСЬКИХ ФІНАНСОВИХ ПОСЕРЕДНИКІВ [3, с. 43-44]**

Фінансові посередники	Джерела фінансових ресурсів і формування активів	Джерела формування доходів
<i>Депозитні фінансові посередники</i>		
Ощадні та кредитні асоціації	Депозити	Кредитні операції
Кредитні спілки	Депозити	Неприбуткові організації
Пенсійні фонди	Депозити (внески)	Операції з цінними паперами
Фінансові компанії	Вклади	Операції з цінними паперами, кредити
<i>Не депозитні (контрактні) фінансові посередники</i>		
Страхові компанії	Страхові внески	Розміщення коштів на депозитах, операції з цінними паперами
Інвестиційні компанії	Вклади	Розміщення коштів на депозитах, операції з цінними паперами
Ломбарди	Реалізації заставлено-го майна	Кредитні операції
Факторингові компанії	Операції з інкасації боргових вимог	Фінансування на умовах переуступки боргу, операції з цінними паперами

Як бачимо, можна помітити ознаки інвестиційної діяльності в джерелах формування доходу. Здебільшого їх складають операції з цінними паперами. Втім, можна розглядати надання кредиту небанківськими кредитними організаціями у якості інвестиційної діяльності. Аргументом на користь такої тези є те, що інвестиційний проект має спільні риси із кредитом: визначена тривалість, наявність витрат на початку реалізації проекту або кредиту, вартість інвестиційних ресурсів, генерація грошових надходжень. З огляду на це, можна стверджувати, що дохід від кредитних операцій є доходом від інвестиційної діяльності.

Відповідно до форм і видів інвестування, що регламентовані законодавством України, можна стверджувати, що в небанківському фінансовому секторі України переважають приватно-колективне та спільне інвестування. Колективне інвестування здійснюється кредитними спілками за рахунок об'єднання внесків членів спілок і вкладення у дозволені законодавством об'єкти інвестування. Страхові організації, ломбарди, фінансові компанії реалізують переважно пряме (приватне) інвестування, яке має місце тоді, коли вільні ресурси фінансових установ вкладаються у обрані об'єкти інвестування. Для страхових організацій на відміну від інших зазначених видів фінансових установ такий вид діяльності є обов'язковим, адже саме в процесі здійснення інвестування формуються страхові резерви. НПФ та ІСІ за посередництва компаній з управління їх активами реалізують спільне інвестування, суть якого полягає у спільному вкладенні коштів засновників та/або учасників фондів у обрані об'єкти інвестування.

За видами об'єктів інвестування НБФУ реалізують переважно фінансове інвестування, тобто вкладають кошти на банківські депозити, у паї, цінні папери, валютні цінності, банківські метали та в інші фінансові інструменти. Законодавством України визначений перелік можливих об'єктів інвестування для страхових організацій, ІСІ, НПФ, кредитних спілок і норми граничних вкладень за кожним видом активу. Можливість вкладення коштів у об'єкти реальних інвестицій за **законодавством України для небанківського** фінансового сектора є мізерною.

Передача капіталу від заощаджувачів до позичальників може відбуватися за двома схемами, а саме шляхом *прямого і опосередкованого* фінансування. Пряме фінансування підлягає реалізації без участі фінансових посередників, і полягає у переміщенні за-

ощаджень безпосередньою від їх власників до позичальників шляхом розміщення фінансових активів позичальників на ринку.

Проте цей механізм у більшості випадків характеризується низькою ефективністю, яка пов'язана зі значними витратами позичальників па пошук інвесторів, тривалим терміном розміщення на ринку випущених фінансових активів і недооцінкою їх вартості, впливом фінансових ризиків.

При опосередкованому фінансуванні передача капіталу від його власників до позичальників відбувається за участю фінансових посередників. Інвестування через НБФІ є самим доступним способом примноження капіталу.

Опосередковане фінансування суб'єктів економічної діяльності **може** відбуватися за такими схемами:

1) надання фінансовими **посередниками кредитів** і позик за рахунок **попередньо залучених коштів інвесторів;**

2) розміщення фінансовими посередниками випущених позичальниками фінансових активів (акцій, облігацій та ін.) за комісійну винагороду;

3) придбання цінних паперів позичальників самими фінансовими посередниками за рахунок власних і залучених коштів;

4) випуск інституційними інвесторами власних цінних паперів та вкладання залученого у такий спосіб капіталу у фінансові інструменти обраних позичальників з метою одержання доходу від спільних інвестицій;

5) залучення коштів заощаджувачів за пенсійними контрактами, договорами страхування життя та пенсій з подальшим спрямуванням їх у доходні та надійні фінансові інструменти для формування пенсійних активів і страхових резервів [4].

Діяльність фінансових посередників, зокрема й небанківського типу, створює певні переваги для власників і позичальників вільного капіталу. Серед них здешевлення вартості фінансових операцій, прискорення швидкості їх реалізації, підвищення прибутковості інвестиційних вкладень і зменшення ризиків за інвестиційними операціями завдяки запровадженню систем страхування, диверсифікації, хеджування, скорочення фінансових витрат, можливість здійснення крупних інвестицій шляхом об'єднання невеликих заощаджень.

У процесі опосередкованого фінансування всі ризики, що пов'язані з залученням додаткового капіталу на ринку, позичальник передає фінансовому посереднику за винагороду та одержує

від нього суму додаткових грошових ресурсів, необхідних для ведення господарської діяльності. За умови застосування фондového методу фінансування продаж фінансових інструментів позичальників забезпечується посередниками у **коротші** строки та за найреальнішою — ринковою ціною.

Для заощаджувачів діяльність фінансових інститутів забезпечує альтернативні варіанти розміщення вільних коштів. За умови розвинутої системи фінансового посередництва в країні кошти заощаджувачів можуть бути розміщені на депозитних рахунках фінансових установ, в інститутах спільного інвестування, в недержавних пенсійних фондах, в страхових організаціях за програмами страхування життя та пенсій, у державних і приватних цінних паперах, у банківських металах.

Варто зауважити, що конкуренція як між самими спеціалізованими НБФУ, так і банками має неціновий характер. Це пояснюється перш за все специфікою пасивних операцій кожного виду НБФУ. Наприклад, у банківництві діє відсоткова ставка по депозитам і по наданим кредитам, у страхуванні — страховий тариф, який визначає розмір страхового тарифу та компенсації, у інвестиційних компаній — курсова різниця акцій, які вони випускають або купують. Через це нецінова конкуренція визначається в першу чергу непорівнянністю операцій і цінами на них. Можливість порівняння існує лише під час інвестування в однорідні, однакові за своєю природою об'єкти. Так, наприклад, можна говорити про порівняння вкладів у державні цінні папери та в деякі види акцій, а також в іпотечний і споживчий кредити (з точки зору кредитора).

Зазначимо, що НБФУ можуть залучати колосальні довгострокові ресурси населення, корпоративного сектору та держави, і мобілізують їх у вигляді інвестицій в економіку.

Страхові компанії разом з НПФ мають унікальні можливості довгострокового інвестування. Вони є важливими учасниками інвестиційного процесу, що надають економіці країни істотний інвестиційний ресурс.

Але, на жаль, на сьогодні ці постачальники довгих ресурсів в Україні не стали потужним джерелом інвестиційних ресурсів, а також не сформована їх інвестиційна політика.

Так, інвестиційні активи інституційних інвесторів (НПФ, лайф-фохових страхових компаній) визначені законодавством категорії на засадах безпечності, прибутковості, ліквідності, диверсифіко-

ваності в порядку, передбаченому чинним законодавством. Таке визначення мало б забезпечити конкурентну прибутковість за мінімальної ризикованості і належної ліквідності інвестиційного портфеля.

Разом з тим, найбільшу частку вкладів згаданий інституційних інвесторів зберігаються на банківських депозитних рахунках. Це означає, що фактично мова йде про зростання не НБФУ, а банківництва за їх рахунок. Ми підтримуємо ту думку, що ті ж самі кошти, але інвестовані в певні реальні інвестиційні проекти, а не вкладені на депозит, могли б принести НБФУ значно вищі доходи і вивести їх на якісно нових рівень надання послуг, і мати суттєвіший вплив на стан економіки в цілому.

Л.В. Ільченко-Сюйва дотримується позиції, що окрім уже описаних проблем, для ефективного управління активами та здійснення прибуткового фінансування інвестиційних проектів НБФУ мають власні інституційні обмеження. Зокрема, невідповідність людських ресурсів наявним потребами. Тобто, персонал здебільшого є низкокваліфікованим у галузі оцінки ефективності інвестиційних проектів. З огляду на це, вона пропонує, і ми підтримуємо, перейняти світовий досвід впровадження механізмів аутсорсингу — «залучення незалежних компаній, які спеціалізуються на управлінні активами, використовуючи їх кадровий потенціал для оцінки, фінансування, управління і моніторингу інвестицій» [6]. Хотілось би також додати, що залучення зовнішніх компаній на умовах аутсорсингу має свої переваги, та недоліки, зокрема, порушення конфіденційності інформації. Тож, на наш погляд, важливим у своєму арсеналі мати своїх «вирощених» фахівців. Це можна зробити шляхом укладання угод між фаховими навчальними закладами та НБФУ.

На сьогоднішній день існують й інші інвестиційні обмеження НБФУ:

1) якісні портфельні обмеження — такий стандарт інвестування, який був запроваджений в англо-американській пенсійній системі з метою оцінки поведінки менеджерів з управління активами та довірених осіб;

2) кількісні обмеження — такий підхід, при якому інвестиційні менеджери зобов'язані дотримуватися певних нормативів, встановлених регулятором, при формуванні портфеля від імені інвестиційного фонду. В країнах, що розвиваються, інвестиційні ліміти встановлені по всім класам активів;

3) змішані обмеження — поєднує в собі вищеописані обмеження.

У процесі прийняття інвестиційних рішень слід керуватися такими принципами:

1) принцип інвестиційної гнучкості та альтернативності. Це значить, що пошук інвестиційних альтернатив має відбуватися доти, доки не віднайдеться оптимальний варіант вкладення коштів. Звідси випливатиме й вибір інвестиційної стратегії та механізмів її ефективної реалізації;

2) принцип відповідності. Процес прийняття інвестиційних рішень повинен бути узгоджений із стратегічними цілями та напрямками операційної діяльності НБФУ;

3) принцип інвестиційної вибіркової та комунікабельності. Даний принцип полягає в активному пошуку ефективних інвестиційних пропозицій, їх відсіву по усіх напрямках і формах інвестиційної діяльності НБФУ;

4) принцип мінімізації інвестиційного ризику. Фінансовий посередник, як правило, диверсифікує інвестовану суму на кілька частин, що дозволяє скоротити ризику до мінімуму;

5) принцип компетентності. Розробку та реалізацію інвестиційних рішень повинні забезпечувати висококваліфіковані інвестиційні менеджери.

Інвестування коштів НБФУ передбачає дотримання низки вимог і певних процедур

Рис. 1. Процедура інвестування коштів НБФУ*

* Складено автором самостійно на основі [7]

При цьому портфельну стратегію НБФУ обирає компанія з управління активами, виходячи з інвестиційних цілей і інвестиційної політики, і може бути як активною, так і пасивною. Разом з тим, вибір фінансових інструментів для інвестування вкладених у НБФУ коштів виконує також компанія з управління активами відповідно до стратегії портфельного інвестування (сюди також враховуються кількісні обмеження).

Як бачимо, існують певні правила, що стосуються інвестування. У країнах зі слаборозвиненими фінансовими ринками брак досвіду інвестиційної діяльності, зокрема управління ризиками може призвести до прийняття хибних рішень у питаннях формування інвестиційного портфеля. В англо-американських країнах, правило «розумної поведінки» досить успішно використовують у сфері інвестицій шляхом встановлення високих пруденційних стандартів і вимог до професійності та досвідченості менеджерів фондів. Однак, як показує практика, в умовах глобалізації використання ліберального підходу може виявитися менш ефективним, оскільки працівники беруть на себе інвестиційний ризик в умовах інформаційної асиметрії та відсутності досвіду для відстеження й аналізу результатів діяльності НБФУ. Тоді цілком виправдані є кількісні (жорсткіші) обмеження [8, с. 84].

Висновки і перспективи подальших досліджень у даному напрямку. Отже, інвестиційна діяльність небанківських фінансових установ — це особливий вид діяльності, який має на меті збагачення її власників, інвесторів. Для НБФУ вона може бути як основним, так і додатковим видом діяльності. НБФУ притаманні схеми опосередкованого інвестування, це й визначає їх природу як фінансових посередників. Потрібно зауважити, що дотримання принципів інвестування допомагає НБФУ максимізації багатства через акумулювання вільних грошових коштів, і в подальшому — вибір оптимальних напрямків вкладання коштів. Для підвищення ефективності інвестиційної діяльності НБФУ можна залучати на умовах аутсорсінгу фахівців у галузі проектного фінансування для визначення найкращих напрямків інвестування коштів НБФУ.

У подальшому планується здійснювати дослідження у напрямку побудови економіко-математичних моделей інвестиційної діяльності як для короткострокового, так і довгострокових періодів інвестування НБФУ.

Бібліографічний список

1. *Онiкiєнко С. В.* Регулювання iнвестицiйної дiяльностi банку: монографiя. — К.: КНЕУ, 2013. — 217, [7] с.
2. *Вiнник О. М.* iнвестицiйне право : навч. посiб. [Текст] / О. М.Вiнник. — К.: Юридична думка, 2005. — 568 с.
3. *Паєнтко Т. В.* Небанкiвськi фiнансовi посередники та особливостi оподаткування iхньої дiяльностi / Т.В. Паєнтко // iнвестицiї: практика та досвiд. — № 9. — 2011. — С. 43—44.
4. *Черкасова С. В.* Сучасний стан та перспективи розвитку iнвестування в небанкiвському фiнансовому секторi: монографiя. — Львiв: В-во ЛКА, 2013. — 186 с.
5. *Льченко-Сюйва Л. В.* Небанкiвськi фiнансовi установи: досвiд Європейського Союзу та можливостi України / Л. В. Льченко-Сюйва // Економiка та держава. — №11. — 2008. — С. 76—78.
6. Офiцiйний сайт Office of Superintendent for Financial Institutions (OSFI) [Електронний ресурс] — Режим доступу: www.osfi.gov.ca
7. *Тулубяк В. С.* Формування системи недержавного пенсiйного забезпечення та розвиток фiнансового ринку в Україні / В.С. Тулубяк // iнвестицiї: практика та досвiд. — №11. — 2011 — С. 69—73.
8. *Бережна I. Ю.* Банки та небанкiвськi кредитно-фiнансовi iнститути як складовi iнституцiонального середовища iнвестицiйної дiяльностi / I.Ю. Бережна // Формування ринкових вiдносин в Україні. — №8 (99). — 2009. — С. 82—89.

References

1. *Onikiyenko, S. V.* Regulyuvannya investytsiinoi diyalnosti banku [Regulation of investment activity of a bank]: monografiya. — K.: KNEU (2013). — 217, [7] p. [In Ukrainian]
2. *Vinnyk, O. M.* Investytsiine pravo [Investment law]: navch. posib. [Tekst] / O. M. Vinnyk. — K.: Yurydychna dumka (2005). — 568 p. [In Ukrainian]
3. *Payentko, T. V.* Nebankivski finansovi poserednyky ta osoblyvosti opodatkovannya ihnyoi diyalnosti [Non-bank financial mediators and peculiarities of taxation of their activity] / T. V. Payentko // Investytsii: praktyka ta dosvid, №9. — 2011. — P. 43-44 [In Ukrainian]
4. *Cherkasova, S. V.* Suchasnyi stan ta perspektyvy rozvytku investuvannya v nebankivskomu finansovomu sektori [Current state and perspectives of development of investment in non-banking financial sector]: monografiya. — Lviv: V-vo LKA (2013). — 186 p. [In Ukrainian]
5. *Ilchenko-Syuyva, L. V.* Nebankivski finansovi ustanovy: dosvid Yevropeiskogo Soyuzu ta mozhlyvosti Ukrainy [Non-bank financial

institutions: experience of European Union and possibilities in Ukraine] / L. V. Pichenko-Syuiwa // *Ekonomika ta derzhava*, №11. — 2008. — P.76-78. [In Ukrainian]

6. Ofitsiyni sait Office of Superintendent for Financial Institutions (OSFI) [Elektronnyi resurs] — Rezhym dostupu: www.osfi.gov.ca [In English]

7. *Tulubyak, V. S.* Formuvannya systemy nederzhavnogo pensiinoho zabezpechennya ta rozvytok finansovogo rynku v Ukraini [Forming a system of non-state pensions and developing financial market in Ukraine] / V. S. Tulubyak // *Investytsii: praktyka ta dosvid*, №11. — 2011. — P.69-73. [In Ukrainian]

8. *Berezhna, I. Yu.* Banky ta nebankivski kredytno-finsanovi instytuty yak skladovi instytutsionalnogo seredovyshcha investytsiinoi diyalnosti [Banks and non-bank credit and financial institutions as parts of institutional environment of investment activity] / I. Yu. Berezhna // *Formuvannya rynkovykh vidnosyn v Ukraini*, №8(99). — 2009. — P.82-89. [In Ukrainian]

Стаття надійшла до редакції 30 квітня 2014 р.

УДК 336.73

Полищук Евгения Анатольевна, докторант,
канд. экон. наук, доц.,
доцент кафедры банковских инвестиций
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»
(03680, Україна, Київ, проспект Перемоги, 54/1)
E-mail: yivga_83@ukr.net

ХАРАКТЕРИСТИКА ИНВЕСТИЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ НЕБАНКОВСКИХ ФИНАНСОВИХ УЧРЕЖДЕНИЙ

АННОТАЦИЯ. *Статья написана с целью обобщения характеристики инвестиционной деятельности небанковских финансовых учреждений. Была охарактеризована ее экономическая природа, исследованы виды, определены ограничения, а также выделены способы опосредованного финансирования инвестиционной деятельности небанковских финансовых учреждений, выделены этапы принятия инвестиционных решений. Статья хоть и носит большей частью теоретический характер, впрочем результаты исследования, которые в ней изложены, вполне возможно применять во время принятия инвестиционных решений, ссылаясь на ограничения инвестиционной деятельности, повышение их эффективности за счет аутсорсинга. Выделенные принципы инвестиционной деятельности небанковских финансовых учреждений позволят инвестиционному менеджеру не только избрать нужный проект, но и следо-*

вать эффективной стратегии инвестиционной деятельности. В случае ее соблюдения в своей совокупности механизмы инвестирования капитала небанковских финансовых учреждений смогут обеспечить надлежащий уровень финансирования реального сектора экономики, который приведет к ее росту. А значит, и благосостоянию, и уровню социальной защищенности.

КЛЮЧЕВЫЕ СЛОВА: небанковские финансовые учреждения, банки, инвестиционный процесс.

UDC 336.73

Polishchuk Yevheniia Anatoliyivna, Doctorate, Candidate of Sciences (Economics), Associate Professor, Associate Professor of Department of banking investment Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman (54/1, Prospect Peremogy, Kyiv, 03680, Ukraine)
E-mail: yivga_83@ukr.net

CHARACTERISTIC OF NON-BANK FINANCIAL INSTITUTION INVESTMENT ACTIVITY

ABSTRACT. *The article is written with the aim to summarize characteristics of investment activity of non-bank financial institutions. The economic essence of investment activity is described, its types are examined, the limitation defined and also the ways of indirect financing of investment activity of non-bank financial institutions as well as stages of making investment decisions are distinguished.*

Although the research has mainly theoretical value, the results presented can be used while making investment decisions in terms of limitative investment activity, increasing their effectiveness by outsourcing. The outlined principles of investment activity of non-bank financial institutions enable investment manager to choose the right project and also to select an effective investment strategy. In case of abiding it the complex of mechanisms of investing capital of non-bank financial institutions will provide the necessary level of financing the real sector of economics which will lead to its growth. And consequently the living standards and social security will be increased as well.

KEY WORDS: non-bank financial institutions, banks, investment process.